

JOHANNA LINDSEY

ΜΗΝ ΑΨΗΦΑΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο Ένα

Κάστρο Κλίντον, Αγγλία, 1192

Μπαμ! Πάλι και πάλι – μπαμ! Ο θόρυβος που έκανε ο πολιορκητικός κριός ακουγόταν πάνω από τις φωνές και την αναταραχή που επικρατούσε μέσα από τα παραπέτα, πάνω από τις αγωνιώδεις κραυγές στον εξωτερικό περίβολο καθώς τα βέλη έβρισκαν τον στόχο τους και πάνω από το σφυροκόπημα μέσα στο κεφάλι της Ρείνα Σαμπενί. Μπαμ! Ξανά.

Η επίθεση είχε εκδηλωθεί πολύ γρήγορα. Η Ρείνα είχε ξυπνήσει ακούγοντας το «στα όπλα!», για να ανακαλύψει ότι ο εξωτερικός περίβολος είχε παραβιαστεί με δόλο. Ο υποτιθέμενος προσκυνητής στον οποίο είχε προσφέρει κατάλυμα για τη νύχτα είχε ανοίξει την αυγή την εξωτερική πύλη του τείχους για να εισχωρήσει ένας μικρός στρατός από το σημείο εκείνο. Ευτυχώς, η Ρείνα δεν τους είχε αφήσει να μπουν στον εσωτερικό περίβολο ή μέσα στον ακρόπυργο, που ήταν και ο κεντρικότερος πύργος του κάστρου, διαφορετικά αυτή τη στιγμή δεν θα διήθυνε την άμυνα από τα παραπέτα πάνω από το εσωτερικό φυλάκιο. Όμως αυτό ήταν το μοναδικό γεγονός για το οποίο ένιωθε ευγνωμοσύνη.

Οι επιτιθέμενοι δεν ήταν περισσότεροι από εκατό στρατιώτες, όμως αυτή τη στιγμή το Κλίντον διέθετε πολύ λίγους άντρες για ένα κάστρο αυτού του μεγέθους. Ο πατέρας της είχε πάρει μαζί του στη σταυροφορία το μεγαλύτερο μέρος της φρουράς, αφήνοντάς της μόνο πενήντα πέντε άντρες, που δεν ήταν και όλοι παρόντες. Είχε στη διάθεσή της είκοσι στρατιώτες και δέκα τοξότες.

Όμως τουλάχιστον έξι ήταν νεκροί ή παγιδευμένοι στα εξωτερικά τείχη, τα οποία οι επιτιθέμενοι δεν είχαν μπει στον κόπο να ασφαλίσουν, αφού δεν υπήρχαν εκεί τοξότες που θα μπορούσαν να τους πλήξουν.

«Ρίξε περισσότερο καύσιμο στη φωτιά», φώναξε η Ρέινα σε έναν από τους υπηρέτες που είχε επιστρατεύσει για να βοηθήσουν στην άμυνα. «Χρειαζόμαστε το βραστό νερό τώρα, όχι όταν υποχωρήσει η πύλη».

Έγειρε πάνω από το παραπέτο και είδε μια μεγάλη πέτρα να πέφτει ένα μέτρο μακριά από τον πολιορκητικό κριό και να κυλάει στη στεγνή τάφρο χωρίς να προκαλέσει καμία ζημιά. Έριξε μια δολοφονική ματιά στον Θίοντρικ, τον πιο έμπιστο υπηρέτη της. Ο ψηλόλιγνος δεκαοχτάχρονος νεαρός είχε επιμείνει να μείνει και να βοηθήσει, παρόλο που η Ρέινα είχε προσπαθήσει να τον στείλει κάτω αφού της έφερε την πανοπλία της και της τη φόρεσε εκεί, στο παραπέτο.

«Ανόητε», του φώναξε αγανακτισμένη. «Υποτίθεται ότι πρέπει να χτυπήσεις το κάλυμμα του κριού, όχι να ανακατέψεις το χώμα και να τους γεμίσεις με σκόνη».

«Αυτές οι πέτρες είναι βαριές!» απάντησε εκείνος αμήχανα, λες και αυτό θα δικαιολογούσε τη σπατάλη των βλημάτων τους.

«Ναι, κι εσύ δεν έχεις τη δύναμη να τις σηκώσεις, γι' αυτό φύγε και πήγαινε να κάνεις αυτό που μπορείς, Θίο. Πρέπει να

βράσουμε γρήγορα κι άλλο νερό και χρειαζόμαστε ακόμα μία φωτιά. Ο χρόνος μάς τελειώνει».

Η Ρέινα έκανε μεταβολή πριν δει αν ο Θίο θα κατάπινε τον εγωισμό του και θα ακολουθούσε τις διαταγές της, αλλά παραλίγο να ρίξει κάτω τον μικρό Έιλμερ, που είχε έρθει να σταθεί δίπλα της. Το εφτάχρονο αγόρι τύλιξε τα κοκαλιάρικα χέρια του γύρω από τον μηρό της για να μην πέσει. Η Ρέινα τρόμαξε, γιατί το αγόρι θα μπορούσε να έχει πέσει από κάτω, αφού λόγω της αναπηρίας του δεν διέθετε την ισορροπία ή τη δεξιούση για να σωθεί.

«Τι κάνεις εδώ;» φώναξε η Ρέινα, έξαλλη από τον τρόμο.

Είδε δάκρυα να σχηματίζονται στα καστανά μάτια που την κοιτούσαν κι ένιωσε και τα δικά της μάτια να υγραίνονται. Δεν είχε φωνάξει ποτέ πριν στο παιδί. Του μιλούσε πάντα τρυφερά και το άφηγε να κλάψει στον ώμο της. Η Ρέινα ήταν γι' αυτόν ένα μητρικό υποκατάστατο, αφού είχε μείνει ορφανό και δεν το ήθελε κανείς λόγω της αναπηρίας του. Ήταν ένας υπηρέτης, αλλά τον είχε φροντίσει τόσες φορές όταν ήταν άρρωστος, που τον θεωρούσε δικό της πρόσωπο – τουλάχιστον δικό της για να τον προστατεύει και να τον φροντίζει.

«Θέλω να σας βοηθήσω, λαίδη», απάντησε ο Έιλμερ.

Η Ρέινα γονάτισε μπροστά του για να σκουπίσει τα δάκρυα από τον μαυρισμένο από την κάπνα λαιμό του, ελπίζοντας ότι το χαμόγελό της θα αντιστάθμιζε την ψυχρότητα που του είχε δείξει πριν. «Χαίρομαι που ήρθες, Έιλμερ», είπε ψέματα καθώς τον μετακινούσε τοποθετώντας το σώμα της μπροστά του για να τον προστατέψει από τυχόν βέλη. «Ανέβηκα εδώ πολύ γρήγορα και δεν πρόλαβα να πω στις κυρίες μου τι χρειαζόμαστε. Πήγαινε πες στη λαίδη Αλίσια να κόψει επιδέσμους και να ετοιμαστεί για τους τραυματίες. Μείνε με τη λαίδη Αλίσια και την κυρία Χίλαρι

και βοήθησέ τες όσο μπορείς». «Και, Έιλμερ», πρόσθεσε με ένα βεβιασμένο χαμόγελο, «προσπάθησε να διαβεβαιώσεις τις νεαρότερες κυρίες ότι δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Ξέρεις πόσο ανόητες μπορούν να γίνουν».

«Ναι, λαίδη μου. Είναι μόνο κορίτσια».

Κι εσύ είσαι μόνο ένα αγοράκι, σκέφτηκε η Ρέινα με τρυφερότητα καθώς τον παρακολουθούσε να πηγαίνει κουτσαίνοντας προς τη σκάλα, με την περηφάνια του άθικτη. Τώρα έπρεπε να σκεφτεί κάτι για να διώξει τον Θίοντρικ με την ίδια ευκολία. Τον είδε να βοηθάει έναν άλλο άντρα να αδειάσει το μεγάλο καζάνι με το βραστό νερό πάνω από το τείχος και άνοιξε το στόμα της για να του φωνάξει να απομακρυνθεί, όταν ένα βέλος πέρασε ξυστά από το μάγουλό της. Την επόμενη στιγμή την έριξε κάτω ο Ομπέρ Μαλφντ.

«Χριστέ μου, λαίδη μου, παραλίγο—»

«Φύγε από πάνω μου, άξεστε βλάκα», γρύλισε στον κάτωχρο Ομπέρ.

«Μα, λαίδη μου—»

Τον διέκοψε έξαλλη. «Νομίζεις ότι θέλω να βρίσκομαι εδώ; Όμως, αφού ο σερ Ουίλιαμ αρρώστησε χθες τη νύχτα –αναμφίβολα τον δηλητηρίασε αυτός ο προσκυνητής–, δεν υπάρχει κανείς άλλος να ηγηθεί της άμυνας».

«Μπορώ να το κάνω εγώ».

«Δεν μπορείς», του απάντησε λιγότερο επικριτικά. Ευχόταν να μπορούσε, όμως ο ακόλουθος του σερ Ουίλιαμ ήταν μόνο δεκαπέντε ετών, και άλλωστε εκείνην είχε σύρει εδώ πάνω ο Ουίλιαμ την περασμένη εβδομάδα για ένα λεπτομερές αλλά γρήγορο μάθημα στην άμυνα, όχι τον Ομπέρ. «Εμένα θέλουν και θα κρατήσω στα χέρια μου τη μοίρα μου. Αν με πιάσουν αιχμάλωτη, το λάθος θα είναι δικό μου και κανενός άλλου».

«Τουλάχιστον απομακρυνθείτε από τον τοίχο», την ικέτευσε καθώς τη βοηθούσε να σηκωθεί.

«Ναι. Εγώ – Θίο!»

Η στριγκλιά της έκανε και τους δύο νεαρούς να αναπηδήσουν. Ο Θίο την κοίταξε αγανακτισμένος, αφού χρειάστηκε να ξαναπηδήξει για να μην του ζεματίσει τα πόδια το βραστό νερό. Όταν το είδε η Ρέινα, έχασε την ψυχραιμία της.

«Στον διάολο η περηφάνια σου, Θίο. Πήγαινε κάτω τώρα! Σ' αγαπάω πολύ για να σε δω να καιγեսαι ή να τραυματίζεσαι από τα βέλη επειδή νομίζεις ότι μπορείς να κάνεις μια αντρική δουλειά με αυτά τα κλαράκια που αποκαλείς χέρια».

Ο Θίοντορ δεν κουνήθηκε και εκείνη του φώναξε: «Τώρα, Θίο! Διαφορετικά, ορκίζομαι ότι θα σε αλυσοδέσω μέσα στον ακρόπυργο. Και εσύ, Ομπέρ. Εδώ πάνω χρειάζομαι μπράτσα, όχι μωρά να μπερδεύονται στα πόδια μου. Το ξίφος σου είναι άχρηστο, εκτός κι αν στήσουν σκάλες για να ανέβουν στα τείχη ή παραβιάσουν την πύλη. Γι' αυτό φύγετε και δεν θέλω να ακούσω κουβέντα από κανέναν σας».

Ο Ομπέρ κοκκίνισε ξέροντας ότι είχε δίκιο. Οι ικανότητές του, όποιες και να ήταν, ήταν άχρηστες αν δεν είχε μπροστά του τον εχθρό. Την ώρα που ο Θίοντρικ την προσπέρασε κατευθυνόμενος προς την πόρτα χαμογελούσε. Χωρίς το «σ' αγαπάω πολύ» θα είχε θιχτεί, όμως τώρα μπορούσε να απομακρυνθεί με αξιοπρέπεια και ευγνωμοσύνη. Μπορεί να ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερός της, αλλά γνώριζαν και οι δύο ότι θα λιποθυμούσε στη θέα του αίματος.

Μόλις έφυγαν, η Ρέινα αναστέναξε και γύρισε να δει το καζάνι που επιτέλους άδειαζαν πάνω από τα τείχη. Από κάτω ακούστηκαν κραυγές, όμως μετά από μερικά δευτερόλεπτα ακούστηκε άλλο ένα δυνατό μπλαμ. Ανάθεμά τους! Προφανώς είχαν σκοτώσει

τα ζώα της για να βρέξουν τις προβιές και να καλυφθούν καθώς προσπαθούσαν να παραβιάσουν την πύλη. Οι προβιές τούς προστάτευαν από το νερό και τη φωτιά, παρόλο που το βραστό νερό είχε πιτσιλίσει τα απροστάτευτα πόδια. Η γέφυρα για να διασχίσουν την τάφρο ήταν ένας τοίχος που είχαν αφαιρέσει από το σιδεράδικο. Ήξερε ότι χρησιμοποιούσαν ένα από τα κάρα που είχαν βρει στο περιτείχισμα για να στηρίξουν τον μεγάλο κορμό με τον οποίο χτυπούσαν την πύλη. Τον κορμό ενός δέντρου που είχαν κόψει από το δάσος της.

«Λαίδη μου».

Γύρισε και είδε τον επιστάτη της, τον Γκίλμπερτ Κέμπερτ, να της προσφέρει ένα κομμάτι ψωμί με τυρί και ένα φλασκί με κρασί. Είχε βρέξει τα ρούχα του προσπαθώντας να καταβρέξει την πύλη και τα κτίρια μέσα από το περιτείχισμα, παρόλο που οι επιτιθέμενοι δεν είχαν ρίξει ακόμα φλεγόμενα βέλη.

«Σ' ευχαριστώ, Γκίλμπερτ», είπε και δέχτηκε το φαγητό χαμογλώντας με ευγνωμοσύνη, μολονότι το στομάχι της είχε δεθεί κόμπος και δεν μπορούσε να φάει τίποτα.

Ο Γκίλμπερτ μόρφασε ακούγοντας το χτύπημα του πολιορκητικού κριού στην πόρτα από τόσο κοντά. «Ξέρεις ποιοι είναι;»

«Οι άντρες του σερ Φολκς», του απάντησε αμέσως.

Ο Γκίλμπερτ δεν το είχε σκεφτεί νωρίτερα και τώρα ανησύχησε. «Όμως δεν φοράνε τα χρώματα», είπε. «Ούτε υπάρχουν ιππότες ανάμεσά τους. Και δεν ήρθαν προετοιμασμένοι για πολιορκία».

«Ναι. Πίστευαν ότι θα έμπαιναν εύκολα στον ακρόπυργο χάρη στον άνθρωπό τους. Και σχεδόν τα κατάφεραν. Αν δεν τον είχε δει κάποιος ώστε να ειδοποιήσει, δεν θα είχαμε χρόνο να φέρουμε μέσα τον κόσμο από τον περίβολο και να ασφαλίσουμε την πύλη. Όμως ποιος άλλος θα τολμούσε να με αρπάζει,

Γκίλμπερτ;» Χαμήλωσε τη φωνή της. «Ποιος άλλος ξέρει ότι ο πατέρας μου είναι νεκρός;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Μέχρι τώρα μπορεί να το έχει μάθει οποιοσδήποτε. Κοντεύει σχεδόν χρόνος, παρόλο που κι εμείς μάθαμε τα νέα για τον θάνατο του σερ Ρότζερ πριν από τέσσερις μήνες. Νομίζεις ότι κανείς άλλος από τους άντρες του βασιλιά Ριχάρδου δεν γράφει στο σπίτι του, όπως μας έγραφε κι ο πατέρας σου; Και ο κόμης ενημέρωσε τον καστελάνο του στο Σέφορντ για τον θάνατο του υποτελή του, όπως ενημέρωσε κι εμάς. Δεν ξέρουμε σε ποιον μπορεί να το έχει πει ο καστελάνος σε αυτό το διάστημα, κι επίσης μπορεί να έχει πει ότι δεν παντρεύτηκες ακόμα. Δεν έγραψε την περασμένη εβδομάδα για να μάθει την ημερομηνία του γάμου σου;»

Όλα αυτά ήταν αλήθεια, παρόλο που η Ρέινα δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Ακόμα δυσκολευόταν να μιλήσει για τον θάνατο του πατέρα της και το δίλημμα που της είχε δημιουργήσει. Η θλίψη την είχε καταβάλει και είχε περάσει σχεδόν ένας μήνας πριν μπορέσει να γράψει τα γράμματα που θα διασφάλιζαν το μέλλον της. Αυτός ο μήνας της είχε κοστίσει πολύ, απ' ό,τι φαινόταν από την επίθεση στο Κλίντον. Όμως δεν είχε αμφιβολία ότι αυτοί ήταν οι άντρες του Φολκς ντε Ροσεφόρ και θύμισε στον Γκίλμπερτ γιατί ήταν σίγουρη.

«Ξεχνάς την επίσκεψη του ντε Ροσεφόρ πριν από δεκαπέντε μέρες. Δεν μου ζήτησε να τον παντρευτώ; Κι όταν αρνήθηκα, δεν μπήκε κρυφά τη νύχτα στην κρεβατοκάμαρά μου για να με βιάσει ώστε να γίνει αυτό που ήθελε με αυτό τον απαίσιο τρόπο; Αν ο Θίο δεν είχε ακούσει τις φωνές μου...»

«Σε παρακαλώ, λαίδη μου. Δεν χρειάζεται να αναφέρεις εκείνη την ατυχή νύχτα. Ίσως αυτό να είναι σχέδιο του Φολκς για να σε εκδικηθεί που τον πέταξες στην τάφρο. Απλώς λέω ότι δεν είναι ο μοναδικός λόρδος που θα ρίσκαρε πολλά για να σε αρπάξει».

«Δεν είμαι καμιά πολύφερνη κληρονόμος, Γκίλμπερτ», είπε αγανακτισμένη η Ρέινα.

Την κοίταξε σκυθρωπός. «Για να βάλεις σε πειρασμό έναν κόμη, ίσως όχι. Όμως, με τόσους υπλότες στη διάθεσή σου, μπορεί να μπουν σε πειρασμό οι αναρίθμητοι ασήμαντοι βαρόνοι του βασιλείου, αλλά και κάποιοι πιο σημαντικοί. Το Κλίντον αρκεί για να τους βάλει σε πειρασμό».

Και πάλι δεν της είπε κάτι που εκείνη δεν γνώριζε, αλλά η Ρέινα δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Αν δεν είχε αργήσει τόσο πολύ να γράψει τα γράμματα, θα μπορούσε να έχει παντρευτεί δύο μήνες πριν. Ήξερε πόσο ευάλωτη ήταν τώρα που έλειπε σε σταυροφορία ο άρχοντάς της, ο κόμης του Σέφορντ, και μαζί με αυτόν οι μισοί υποτακτικοί της, τρεις από τους οποίους είχαν σκοτωθεί μαζί με τον πατέρα της.

Και η επίθεση είχε γίνει τόσο γρήγορα και τους είχαν περικυκλώσει τόσο ασφυκτικά, που δεν είχε προλάβει να στείλει μήνυμα για βοήθεια στον κοντινότερο υποτελή της, τον Σάιμον Φιτζ Όσμπερν.

«Μπορεί να είναι και αυτοί οι καταραμένοι κακοποιοί που ζουν στα δάση μας», συνέχισε ο Γκίλμπερτ.

Η Ρέινα έπνιξε ένα γέλιο για να μην προσβάλει τον Γκίλμπερτ, αλλά η ελαφρότητα έδωξε για μια στιγμή τον φόβο της.

«Αυτοί οι ενοχλητικοί αρουραίοι του δάσους δεν θα τολμούσαν να το κάνουν».

«Δεν υπάρχουν υπλότες εκεί κάτω, λαίδη μου. Ούτε ένας άντρας με πανοπλία», της θύμισε.

«Ναι. Ο ντε Ροσεφόρ είναι πολύ τσιγκούνης για να εξοπλίσει σωστά τους άντρες του. Αρκετά, Γκίλμπερτ. Δεν έχει σημασία ποιος είναι έξω από την πύλη, αρκεί να μην του επιτρέψουμε να μπει μέσα».

Εκείνος δεν είπε τίποτα άλλο, αφού δεν θα του περνούσε ποτέ από το μυαλό να διαφωνήσει μαζί της. Όταν έφυγε, οι φόβοι της Ρέινα επέστρεψαν. Και φοβόταν πολύ. Αν απλώς τους πολιορκούσαν, θα μπορούσαν να αντέξουν για μήνες, κάτι που όμως δεν θα χρειαζόταν, αφού ο Σάιμον θα ερχόταν νωρίτερα και ο λόρδος Τζον ντε Λασέλ θα έφτανε την ερχόμενη εβδομάδα, όπως του είχε ζητήσει στο γράμμα της. Όμως αυτοί οι μπάσταρδοι πρέπει να γνώριζαν ότι είχε πολύ λίγους άντρες στη διάθεσή της. Αλλιώς, γιατί επιτέθηκαν αμέσως μόλις εκείνη αρνήθηκε να παραδοθεί; Ήταν αποφασισμένοι να τη φτάσουν γρήγορα, να νικήσουν πριν προλάβει να έρθει βοήθεια, αφού παρόλο που είχαν το αριθμητικό πλεονέκτημα δεν ήταν τόσο πολλοί.

Είχε κάνει ό,τι μπορούσε, δεδομένου ότι η μάχη ήταν σχεδόν χαμένη. Η σημαντικότερη οχύρωσή της, το εξωτερικό μεσοπύργιο με τη φαρδιά και βαθιά τάφρο, που κανονικά θα χρειαζόνταν μέρες για να κατασκευάσουν μία γέφυρα ώστε να την περάσουν, είχε ήδη παραβιαστεί.

Η αλήθεια ήταν ότι δεν είχε αρκετούς άντρες για να καλύψουν το μακρύ τείχος, αφού το Κλίντον δεν ήταν μικρό κάστρο. Όμως ο εχθρός θα είχε χάσει αρκετούς άντρες στην προσπάθειά του να καταλάβει αυτό το εξωτερικό τείχος και ίσως να είχε παραιτηθεί. Το εσωτερικό τείχος δεν ήταν τόσο μακρύ και περιέβαλλε μόνο το ένα τέταρτο της έκτασης στη γωνία της οποίας ορθωνόταν ο ακρόπυργος και ήταν πιο εύκολο να το υπερασπιστεί χάρη στους τέσσερις ανθεκτικούς πυργίσκους του και το δεύτερο φυλάκιο εισόδου – αυτό έβλεπε προς τον εξωτερικό περίβολο και σε αυτό είχε εστιάσει τώρα τις προσπάθειές του ο εχθρός.

Είχε χρόνο να προετοιμαστεί αφότου είχε ακούσει τις απαιτήσεις τους από το τείχος και είχε απαντήσει αρνητικά. Μέχρι να κόψουν τον κορμό για τον πολιορκητικό κριό, να διαλύσουν

τα κτίσματα ώστε να χρησιμοποιήσουν τα κομμάτια για προστασία απέναντι στα βέλη, να φτιάξουν μια γέφυρα για να διασχίσουν τη στεγνή τάφρο και μέχρι να σφάξουν τα ζώα της ώστε να χρησιμοποιήσουν τις προβιές για κάλυψη, εκείνη είχε δοκιμάσει στην πράξη όσα την είχε παροτρύνει ο σερ Ουίλιαμ να μάθει· είχε ελέγξει και ετοιμάσει τα όπλα, είχε ζεστάνει νερό και άμμο για να ρίξουν στον εχθρό, είχε βρει κοντάρια για να σπρώξουν τις σκάλες και είχε καταβρέξει καθετί εύφλεκτο. Και λόγω της έλλειψης ανδρών είχε επιστρατεύσει όλους τους άντρες υπηρέτες, διπλασιάζοντας έτσι τον αριθμό που είχε στη διάθεσή της. Οι υπηρέτες δεν είχαν ιδέα από μάχη, όμως μπορούσαν να πετάνε πέτρες, να σπρώχνουν τις σκάλες και να ετοιμάζουν τα τόξα για εκείνους που μπορούσαν να τα χειριστούν. Όμως δεν θα μπορούσαν να κάνουν και πολλά όταν ο πολιορκητικός κριός θα έκανε τη δουλειά του, και τότε το μόνο που θα μπορούσε να κάνει η Ρέινα θα ήταν να οπισθοχωρήσει στον ακρόπυργο, στην τελευταία οχύρωση – αν υπήρχε χρόνος.